

Arrest

**nr. 56 670 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 21 januari 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 16 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 27 november 2008 met nummer 19 356 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij beschikking van 13 januari 2009 met nummer 3835 verklaart de Raad van State het cassatieberoep ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet-toelaatbaar.

Op 6 september 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 6 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van asielvraag.

Op 8 december 2010 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van asielvraag. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (M. Z.)
(...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 08/12/2010*

Overwegende dat de betrokkene op 21 januari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 18 februari 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 april 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 november 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 september 2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 oktober 2010. Overwegende dat de betrokkene op 8 december 2010 een derde asielaanvraag indiende, dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 21 juli 2008 voor haar man naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag een fax van dit document naar voren bracht. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze van haar man wil scheiden, waarbij opgemerkt moet worden dat dit de betrokkene vrij staat, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de algemene toestand in Tsjetsjenië waarbij opgemerkt moet worden dat de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat eveneens de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 16 april 2008 en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 november 2008, dat de betrokkene de conclusies van deze instanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp zijn, daar de verzoekende partij op 3 december 2010 een verklaring van vrijwillig vertrek ondertekende en hierbij stelde: *“Ik verklaar hierbij tevens afstand te doen van de beroepen die zijn ingediend in het kader van mijn asielaanvraag en alle andere beroepen.”*

2.2. De Raad wijst erop dat deze verklaring dateert van voor het indienen van de derde asielaanvraag, met name de asielaanvraag van 8 december 2010. Bijgevolg kan de verwerende partij niet dienstig naar dit document verwijzen om te stellen dat het huidige beroep zonder voorwerp geworden is. Op grond van de handelingen van de verzoekende partij dient geconcludeerd te worden dat zij op haar verklaringen teruggekomen is en afstand doet van haar verklaring van vrijwillig vertrek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat ze een nieuw stuk voorgelegd heeft, met name het origineel van een opsporingsbericht, waaruit duidelijk blijkt dat haar echtgenoot opgespoord wordt op verdenking van het onderdak verschaffen aan gewapende rebellen. Ze stelt dat ze tijdens de vorige procedures slechts een kopie van dit document heeft kunnen voorleggen. De verzoekende partij vervolgt dat in het kader van de asielprocedures door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen steeds wordt gesteld dat een faxkopie gemakkelijk vervalst kan worden en daarom geen bewijskracht heeft met betrekking tot de inhoud. Doordat zij nu een origineel document voorlegt kan er niet gesteld worden dat het om een mogelijke vervalsing gaat en dient er bijgevolg rekening te worden gehouden met de inhoud van dit document. Daar de verwerende partij dit document niet nader onderzocht heeft werd artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden.

2.1.2. Vooreerst citeert de verwerende partij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en geeft ze een theoretische uitleg omtrent dit artikel. De verwerende partij beklemtoont dat de derde asielaanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens aangebracht heeft die bewijzen dat er wat haar betreft een gegronde vrees is voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen onderzocht werden. Ze herhaalt dat met betrekking tot de door de verzoekende partij voorgelegde oproepingsbrief van 21 juli 2008 gesteld werd dat de verzoekende partij dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste aanvraag en dat zij reeds tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag een fax van dit document had kunnen voorleggen. De verwerende partij is derhalve van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de geldigheid van de bestreden beslissing kunnen doen wankelen.

2.1.3. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris aldus toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende nieuwe elementen heeft aangebracht in het kader van haar derde asielaanvraag:

“een opsporingsbericht gesteld door Min. Binnenlandse Zaken van Ingoesjetië. Deze bericht is gericht aan alle politieafdelingen van Ingoesjetië, Tsjetsjenië, Noord-Ossetië, ... Mijn echtgenoot, M.R. (...), word opgespoord met oog op aanhouding. Zijn gegevens staan erin gemeld en zijn bevel voor

arrestatie. Mijn echtgenoot is verdacht van medewerking met leden van onwettige gewapende groeperingen in Ingoesjetië. Dit bericht werd op 21/07/2008 opgesteld.

Mijn man zal gerepatriëerd worden door jullie diensten. Ik zou graag van hem willen scheiden en hier in België willen blijven met mijn kinderen. Als ik zou terugkeren samen met mijn man dan zouden zelfs na een scheiding mijn kinderen afgenomen worden en toegewezen worden aan mijn echtgenoot en zijn familie. Dit kan ik niet aanvaarden of toestaan. Een andere reden dat ik niet kan terugkeren naar Ingoesjetië is de veiligheidstoestand. Die is zeer slecht en onveilig omwille van de burgeroorlog. Mijn kinderen en ik zouden daar gevaar lopen.”

De verzoekende partij legt het origineel opsporingsbericht van 21 juli 2008 en haar binnenlands paspoort neer.

De door verzoekende partij, in het kader van haar derde asielverzoek, voorgelegde oproepingsbrief van 21 juli 2008 dateert niet van na de laatste fase in de voorgaande asielprocedure. Voorts laat de verzoekende partij na te aan te tonen dat zij deze gegevens niet eerder had kunnen bijbrengen. Er dient te worden vastgesteld dat het opsporingsbericht dat de verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag heeft aangebracht weliswaar “nieuw” is in de zin dat het nog niet eerder werd getoond aan de asielinstanties, maar dat de verzoekende partij, in casu, niet aannemelijk maakt dat het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Het document dateert zelfs van voor het afsluiten van haar eerste asielaanvraag. Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95 156).

Tot slot wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101 624).

De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet geschonden werd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN